Ч. 168 Пятниця 30 липня (11 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20
Поодиноке число 1 кр.	

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45
Поодиноке число 3 кр.	

Вісти політичні.

(Демонстрациї в Целлю. — Поєдинок між. Банфі'го. — Протест Мадярів. — З процесу Драйфуса.)

В Целлю відбуло ся торжество відслоненя памятника словіньского поета Обляка. На то торжество прибуло перед кількома днями 200 ческих студентів. Промов на торжестві не було ніяких, бо власти заборонили виголошувати їх. В часї обходу устроїли німецкі народовцї крикливу демонстрацию перед словіньским Народним домом, однако зараз уступили, коли вдоймлено повіваючу з Народного Дому словіньску хоругов. Відтак прийшло на улици до бійки, в котрій покалїчено одного Нїмця. Двох Словінцїв арештовано. Около 100 студентів ческих вийшло до міста серед демонстрацийних співів, а на се Нїмцї почали грозити їм палицями. Власти зарядили відповідні средства осторожности, аби спинити дальші демонстрациї. По торжестві посьвяченя памятника зробили Чехи прогульку до Любляни, а відтак вертали домів на Целлє. Серед Нїмцїв було велике обурене. Около тисяч снувало ся їх по улицях міста і ждали на студентів. Власти мусїли візвати помочи жандармериї з Марбурґа, а в місті сконсиґновано войско. Полїция заборонила громадного походу з двірця до міста і пускала приїзжих лиш малими купками. Час приїзду студентів держала полїция в тайнї. Вчера цїлий вечер снували ся Нїмцї товпами по місті серед криків і погроз против Чехів. Пятьох арештованих спроваджено до ратуша, де небавом зібрало ся богато Нїмцїв, котрі зажадали аби випущено на волю академика Ленца, бо показало ся, що він нїчого не винен. Ленца справдї випущено, а коли він появив ся на улици, товариші підняли его на руках. Прийшло до бійки. Чехи не могли вийти з Народного Дому і тому принесено там з касарні 100 ліжок, на котрих переночували. Нинї Чехи від'їзджають. На дворець буде їх проводити войско.

З Будапешту доносять, що бувший президент міністрів бар. Банфі визвав на поєдинок ґр. Евгенія Зічі'ого. Оба противники вже назначили своїх сьвідків. Причину до поєдинку дала така річ: Минувшого тижня говорено в однім кружку маґнатів о Банфім. В товаристві був між иншими і посол Ґеза Польоній. Коли підчас розмови Польоній висказав ся неприхильно о Банфім, заявив єму секретар міністерства торговлї Ґроман, що повідомить о тім неприсутного бувшого президента міністрів. На то відповів Польоній, що оповідану саме річ чув від ґр. Зічі'ого. Супротив того Банфі післав сьвідків ґр. Зічі'ому, котрий приймив визов, хоч — як сказав — то що оповідав чув від одного знакомого, котрого імени не хоче виявити.

Саский міністер торговлї видав для підчинених властий розпорядженє, щоби они в переписцї з Семигородом уживали лиш німецких назвищ тих семигородских місцевостий німецких, котрі Мадяри перехрестили на свій лад. Отже тепер всї мадярскі часописи підняли великий крик на то розпорядженє і навіть жадають, аби угорскі дирекциї почт заборонили доручати заграничні листи адресовані в той спосіб а купцїв мадярских взивають, аби таких листів не приймали.

Вчерашна тайна розправа тревала знов від $6^1/_2$ години рано до $11^1/_2$ в полуднє. Тайну бережуть так строго, що нїчого не можна дізнати ся о ходї розправи. Кажуть, що в суботу зачнуть ся на ново явні розправи, котрі потревають імовірно до кінця сего місяця. Найцїкавійші будуть зізнаня сьвідків, іменно бувшого президента републики Казімір-Перієра і б. міністра війни ґен. Мерсієра.

Новинки.

Львів дня 10-го серпня 1899.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував канцелїстами судовими: Генр. Цірера підофіцира рах. 95 п. п. для Станиславова, Стан. Івашкевича вахмайстра жандармериї для Балигорода, Йос. Лесьньовского вах. жан. для Калуша, Дав. Вайнберґа сержанта пов. 35 п. об. кр. для Перемишля, Сим. Авергана серж. 15 п. п. для Чорткова, Маркуса Роґатинера підоф. рах. 30 п. п. для Косова. Маркуса Левінтера підоф. рах. дому інвалїдів для Бориня, Едв. Дав. Хамайдеса серж. 35 п. обор. кр. для Печеніжина, Ів. Каньского підоф. рах. 58 п. п. для Щирця, Йос. Ко-

35)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

— Гм! — моркнув на то Леркспур, занадто осторожний, щоби показати по собі, що він дуже радо годить ся на так користне предложенє. — Тисяч фунтів на рік, то річ красна, але доки то має бути? Коли занедбаю свій інтерес з инших сторін, то він підупаде; а що я тогди вдію, коли вже Вам не буду потрібний?

— Я Вас возьму на рік.

— Годі, пані; мусите мене на три забезпечити.

— Дуже добре, нехай і так буде — відповіла Гонория. — Я, здає ся, буду потребувати Вашої услуги через три роки.

Пану Леркспурови зробило ся жаль, що він не казав ся наймити на шість лїт.

— Отже пристаєте на ті услівя? — спитала Гонория.

— Нехай — відповів детектив з добре уданою байдужностию; — може й буду міг приняти ті услівя, хоч я мабуть заробив би більше гроший, як би я міг свобідно за всїм слїдити, що дїє ся. Але тепер ще, як будуть менї виплачувати ся гроші? Бо я Вас, бачите, не знаю.

— Я то розумію; не жадаю того, щоби Ви менї зовсїм вірили — відповіла Гонория.— Буду Вам платити по вісімдесять фунтів місячно.

— Вісімдесять фунтів на місяць, що має чотири недїлї — відозвав ся на то осторожний Леркспур; — то вже робить ріжницю; треба на кожду дрібницю памятати.

— А вжеж! — відповіла ґрафиня Еверстронґ з усьміхом. — Не обманю Вас. Дістанете свою платню що місяця наперед, а коли на будучність жадаєте якоїсь запоруки, то можу Вам дати переказ до мого банкіра. Я називаю ся пані Еден — Гарріет Еден, а моїм банкіром єсть пан Кавтс.

Детектив з радости затирав собі руки.

— То до річи, так як повинно бути — сказав він. — А колиж Вам треба буде моїх услуг, пані Еден?

— Безпроволочно. В тім домі де я мешкаю, єсть вільне помешканє. Я би желала собі, щоби Ви его наймили, бо в такім случаю могли би Ви завсїгди бути під рукою, коли би я мала Вам щось сказати. Чи було би то можливо?

— Чому нї? було би можливо — відповів пан Леркспур по хвили, коли надумав ся як звичайно; але я бою ся, що менї прийшлось би тогди ще крім того щось жадати.

— Дістанете, кілько схочете.

— Дякую Вам, пані. Коли чоловік в такім віцї як я, привикне довго жити в якім домі, то приходить ся єму з трудом змінити свою навичку. Впрочім, щоби вволити Вашу волю, заберу свої манатки і перенесу ся до того помешканя, о котрім говорите.

— Добре. Дім о котрім бесїда, єсть при улици Персї, ч. 90.

Для пана Леркспура була то велика несподїванка, що така дама, котра може платити єму річно зиш тисяч фунтів, вдоволяє ся таким помешканєм, як то при улици Персї, яке наймають хиба лиш люди середного стану.

— Чи можете завтра спровадити ся до нового помешканя? — спитала Гонория.

— То вже нї, моя пані; мусите лишити менї вісім днів часу. Мушу залагодити деякі справи, якими я доси занимав ся, моїх клієнтів передати другим і впорядкувати мої книги. Вірте менї, що маю в моїх руках деякі справи, що добре виплачують ся. На однїй міг я був таки добре заробити, коби я лиш був міг довести єї до кінця. Але того рода справи зависять від часу. А они поступають поволи наперед. Я займаю ся тою справою від часу до часу вже більше як три роки, а вислїдок поки що єсть лиш дуже малий.

Детектив перевертав при тім механїчно в своїй книзї. Був то великий записник, повен всїляких записок, писаних дивними стрімким письмом і попідчеркуваних милими то червоним, то синим чорнилом. Пан Леркспур перестав нараз перевертати картки; одна картка звернула его увагу на себе.

— От і єсть — сказав він; — тота справа, о котрій говорю. Пятьсот фунтів за викрите убийника, чи убийників, Валентина Джерема, капітана і властителя „Пізарра", котрого тїло знайдено дня 3 цьвітня 18.. понизше Ваппінґ в ріцї. То єсть дуже дивна істория; а я не мав нїколи досить вільного часу, щоби на добре взяти ся до неї.

зачка серж. 30 п. п. для Гусятина, Еман. Френкля підоф. 19 п. обор. кр. для Рави, Жигм. Кляра фаєрверк. 21 п. арт. для Тернополя, Сам. Гросса вахм. при трені для Журавна, Вол. Косовоцкого підоф. рах. 89 п. п. для Богородчан, Йосифа Жуманьского підоф. рах. 89 п. п. для Кут, Сам. Презеса підоф. рах. 77 п. п. для Куликова, Івана Калїґу фаєрв. арт. для Козови, Гірша Хахамовича підоф. рах. 30 п. п. для Богородчан, Єрон. Давидовича підоф. 30 п. п. для Снятина, Солом. Ґельбатера підоф. рах. 15 п. п. для Заліщик, Лейбу Гасса підоф. рах. 55 п. п. для Товмача, Ів. Вургмана підоф. рах. 9 п. драґ. для Бурштина, Дмит. Зибликевича підоф. рах. 77 п. п. для Мостів великих, Ром. Вінклера стар. стражника І кл. карного дому у Львові для Немирова.

— **Руский театр**, кромі оголошеного репертуару на Городенку, відограє ще в Городенції слідуючі твори: ві второк 15 серпня: „Бідне дївча“, оперета в 5 актах, Крена, музика Куна, в перекладі Т. Ґембицкого; в четвер 17: „За хлібом“, образ із суспільного житя, в 5 актах, Богдана Лепкого; — в пятницю 18: представлене для селян розцїчне прольоґ о. В. Матюка, наступить: „Тато на заручинах“, комедия в 1 акті Григ. Цеглиньского, відтак „Заручини по смерти“, комедия в 3 актах з российского, а закінчить „Заповіт“, мішаний хор з басовим сольом Вербицкого; — в суботу 19: „Пошихайло“, комедия в 5 актах І. Шуткевича, а на послїдне представлене в Городенції в недїлю 20 серпня: „Запорожець за Дунаєм“, опера в 3 актах Артемовского, а на закінчене: „Вечерниці“, музичне дїло Ніщиньского. — Відтак театр переїде до Снятина, де дасть тілько 6 представлень з слїдуючим репертуаром: ві второк 22 серпня: „Ямарі“ (Obersteiger), опера в 3 актах Целлера; — в четвер 24: „Чумаки“, комедия в 5 актах Карпенка-Карого; — в суботу 26: „Малка Шварценкопф“, комедия зі сьпівами і танцями Габриелї Снежко-Запольскої в перекладї Т. Ґембицкого; — в недїлю 27: „Наші переселенції“, народний образ з руху еміґраційного в перекладї Іс. Мидловского, музика В. Матюка; — в понедїлок 28: „За хлібом“, образ із суспільного житя Богдана Лепкого; — ві второк 29: послїдне представлене в Снятині: „Бідне дївча“, оперета в 5 актах Крена, музика Куна. — Потім театр переїде до Черновець, де вже 1-ого вересня дасть перше представлене. Репертуар на Чернівцї буде оголошений окремо.

— **З Бучача пишуть до „Дїла“**: Дня 8-ого серпня с. р. помер в Бучачи в 65 роцї житя Ян Оберц, ц. к. капітан оборони кравевої в пенсиї. Історія его житя проста і сумна. В молодім віцї, лишений батька і матери, без рідні, без средств до житя, круглий сирота, виплеканий мачухою судьбою, вступив хлопцем до війска, товк ся по білім сьвітї, трудив ся і тілько власним трудом добув ся з рядового вояка степени капітана. Відтак вийшов в пенсию, поселив ся в Бучачи і жив. Від дитинства самотний не знав радощів сім'ї, не знав щастя подружа; знав тілько обовязок і біду. Ощадний до скупства, беріг і щадив гріш лїтами, і на старість призбирав трохи гроша. За се люди не знали ему пощади. Єго привички і слабости висьмівали, а за прислуги платили чорною невдякою і обносили покійника. Хижним і жадним оком глядїли они на той тяжко призбираний гріш, котрий по їх думці всїм, тілько не покійникови належав ся. А однак ся відлюдна, забута і зневажана душа плекала в своїй глубинї велику благородну гадку. Сам бідак, сирота без домівки, прочув він нужду, і запедужавши, записав все своє майно — до 40.000 зар. бідним христіяньским школярям обох народностий ґімназиї і шкіл народних в Бучачи, по половинї на одїж і чобітки. Не хотів стипендиї засновувати, бо стипендия, мовляв, густо-часто негідним і заможним дїстає ся, а его бажанєм було помогти тілько бідникам.

— **Российский дефравдант.** Российскї власти звернули ся через свого консуля у Відни до австрийских властий о видачу арештованого в Кракові бувшого касиєра Дмитрієва, котрий украв 80.000 рублїв з каси в Ласку. Дмитрієва увязнено в слїдуючий спосіб: Утїкаючи лишив він в Ласку жінку і родину. Над листами родини судово-полїцийні власти вели уважну контролю. По якімсь часї дістала жінка его лист з Нового Йорку, нїби то від якогось земляка. Слїдча полїция знала добре, що Дмитрієв не мав нїяких знакомих в Америцї — була певна, що то лист від него самого. Один з урядників підробив письмо жінки і написав під вказаною адресою лист до Америки, в котрім в імени жінки доносив, що она дуже хора і просить мужа, щоби він тайно приїхав до Галичини, де прийде також она і будуть могли бачити ся; в листї була замітка о тім, що о его крадежи вже всї забули. Дрітрієв приїхав сейчас до Будапешту а звідси до Галичини, де на одній зі стаций его арештовано. Представляв ся всюди за Русина з всхідної Галичини, що нїби вертає з Канади.

— **Рисї.** Пишуть з долиньского повіта: В лїсах села Княжівского і Ріснятина коло Перегіньска дуже розмножили ся рисї і нападають навіть людий. Місяць тому, як дїти з села Княжівского пійшли на яфини до лїса. Тут серед яфинику напав рись одного хлопця і так его покалїчив в карк, що він на місци погиб. Другий случай такий: Минувшої зими поїхали дві фіри до лїса по дрова знов з села Княжівского. Перша фіра значно випередила другу. На того чоловіка скочив рись, а чоловік піднїс ковнїр від кожуха, щоби его не кусав в карк, і так припав лицем до землї. Другий чоловік приїхавши в то саме місце, почув притлумлене стогнанє. Ухопив батіг та й прийшовши близше, сполошив рися. Господаря того не покалїчив рись.

— **Страшна нянька.** З Москви доносять: Вісімнайцятьлїтна нянька Коровнякіна задушила руками двоє дїтий своїх хлїбодавців, а іменно хлопців 7-лїтного і 4-лїтного. Подушила їх в часї сну. Убийниця призна́ла ся до вини і оповідала з подробицями про убийство. Дїти сї няньчила она від трех лїт а погубила їх здаєть ся в приступі божевільства.

— **З Перемишля** доносять, що при вибираню піску з русла Сяну під „Кметями“ найдено около 100 штук золотих монет угорских, вибитих в лїтах 1699, 1731 і 1743. Робітники розібрали ті монети між себе і продали їх по ріжних шинках, розуміє ся по незначній цїнї. Часть монет удало ся відобрати.

Штука, наука і література.

— „**Лїтературно-наукового Вістника**“ книжка VIII за серпень 1899 вже вийшла і містить в собі: „Із поетичної спадщини“ В. Мови (В. Лиманьского) ІІІ. Ткачиха. — „Біля вікна“, етюд Гната Хоткевича. — „Не так як люди“, сцени і нариси Грицька Григоренка. — „На той сьвіт Іванови П. Котляревскому“, вірш. — „Два ставки“, весняна ідїлля О. Маковея. —

Пан Лерксиур підняв голову і побачив, що лице дами дуже поблїдло.

— Ви знали капітана Джернема? — відозвав ся він.

— Нї — так, я знала его оттак лиш трохи поверхоано і гадка о его убитю зворушує мене — відповіла Гонория стараючись на силу укрити своє зворушене. — Чи маєте надію викрити тайну сего страшного злочину?

— Ну, того не знаю — сказав Андрій Лерксиур рівнодушним голосом чоловіка, котрий в убийстві видить лиш епізоду свого інтересу. — Коли такі справи, бачите минули давно і не можна було їх вислїдити, то така тайна виходить, коли взагалі вийде на верх, лиш якимсь случаєм. Бувають случаї, що й нїколи не вийде на верх; а чоловік такого фаху, як мій, мусить завсїгди чекати на якийсь случай, бо инакше ему не удасть ся. Видите ті червоні знаки помежи тими синими. Червоні знаки стоять під обставинами, котрі здають ся бути певними і ясними; а сині під тими, котрі суть неясні. Як видите синих знаків більше, як червоних. То значить, що ся справа неясна.

Гонория Еверстронґ нахилила ся понад плече старого чоловіка та прочитала місцями по кілька рядків, виписаних на лежачій перед нею сторонї.

„Єго виділи „під Веселим Моряком“ — в шинку низшого рода, де сходять ся моряплаві. Єго виділи з двома особами, з Денисом Вейманом, властителем „Веселого Моряка“ і з якимсь Мільзоном чи Мільзомом. Той Мільзон, чи Мільзом від тої пори щез. Здогадують ся, що его заслано, але за границею нїчого про него не чувати“.

Трохи низше межи тими записками була друга, котра для Гонориї Еверстронґ видавала ся як би виписана огненними буквами.

„Знали, що Валентин Джернем залюбив ся в якійсь дївчинї, котра співала в шинку під „Веселим Моряком“ і єсть здогад, що тота молода дївчина звабила его собі по смерть. Після опису має она около сїмнайцять лїт, єсть дуже красна, має чорні очи і чорне волосе —“

Пан Лерксиур замкнув книжку, заким ще Гонория могла дальше прочитати. Она вернула все ще блїда і з розраненим серцем на своє місце.

Вся ганьба і мука еї попередного житя, цїле невисказане горе еї дївочих лїт віджило в нїй по перечитаню сих записок в записній книзї детектива.

— Я гадаю спробовати ще щастя, щоби дослїдити сю тайну — сказав Андрій Лерксиур. Нагорода в сумі пять сот фунтів варта, щоби попрацювати над тою справою. Менї щось так здає ся, що я скорше чи пізнїйше дістану в свої руки убийників Валентина Джернема.

— А хтож обіцяв нагороду? — спитала Гонория.

— Правительство дає сто фунтів; Юрий Джернем дальших чотири ста.

— Хтож то Юрий Джернем?

— Молодий брат капітана — що єсть сам капітаном у одного корабельника і властителем кількох кораблів; чоловік богатий, як здає ся. Він прийшов був з якимсь чудачно виглядаючим, маленьким чоловічком. Той називає ся Осип Гаркер і єсть, як менї здає ся, нїби якимсь книговодцем та був дуже щирим для убитого.

— Так — так, я то знаю — відозвала ся Гонория з тиха.

Імя Валентина Джернема так страшно еї розворушило, що притомність духа еї зовсїм опустила.

— А Виж знали того горбатого книговодця!

— Я чула про него — відповіла она майже на силу.

Настала хвиля мовчаня, підчас котрої ґрафиня Еверстронґ трохи прийшла до себе від того зворушення, в яке була попала через так несподївану пригадку еї минувшости.

— Я хотїла би дати Вам ще нинї деяке поучене — сказала она таким самим тоном як перед тим, вертаючи до річи — і напишу Вам зараз переказ за перший місяць Вашої служби.

Пан Лерксиур поквапив ся подати дамі перо і чорнило. Она вийняла чек із свого поляреса і наказала виплатити Андреєви Лерксиурови вісїмдесять фунтів.

На чеку підписала ся: „Гаррієт Еден“.

— Коли сей чек предложите, то переконаєте ся, чи Ваша будуча платня єсть певна— сказала она.

Она дала чек пану Лерксиурови, котрий нїби то рівнодушно подивив ся на него а відтак сховав его до кишенї в камизельцї.

— А тепер, панї — сказав він — готов я послухати Вашого поученя.

— Передовсїм — сказала Гонория — мушу Вас просити, щоби Ви в нїякім случаю не доходили того, які я маю причини, що жадаю від Вас чогось.

— То розуміє ся, панї. То не моя річ, яку хтось має причину, що менї каже щось робити, і мене то зовсїм нїчого не обходить.

— То мене тїшить — сказала на то Гонория. — Справа, в котрій я Вас беру до помочи, єсть дуже дивна і може прийти час, коли Ви будете готові уважати мене за божевільну. Але що я би й не робила, хоч би й як загадочним було моє поступованє, памятайте завсїгди на то, що основою всего єсть дуже поважний намір і що всї мої гадки, як і кождий щоденний крок мого житя стремлять до одної однїсенької цїли.

— Я не ставлю нїяких питань, панї.

— А чи будете менї вірно на слїпо служити?

— Так, панї, вірно і на слїпо.

— Я гадаю, що можу на Вас спустити ся — сказала на то Гонория — і хочу з Вами свобіднїйше поговорити. Є двох людий, котрих спосіб житя хотїла би я поставити під

„Із поезий Ади Неґрі“, переклав Павло Ґрабовский. — „Анджеля Борджія“, новеля К. Ф. Маєра (конець). — „Моє житє“, оповіданє Чехова. — „Нарід, уряд і народний поет“, траґічний конфлікт В. Павленьского. — „З російскої України“, Spectator-a. — „Новини нашої літератури“ (Нове виданє „Кобзаря“) Сергія Єфремова. — „Із чужих літератур“ (К. Ф. Маєр док). І. Франка. — „Памятник на могилі Опанаса Марковича“ (з рисунком) Г. К. — „Справа українсько-руского університету у Львові“, В. Г. — „Хроніка і бібліоґрафія“.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци липни с. р. 8.505 важних поліс на суму 3,874.955 зр. обезпеченої вартости з премією 36.195 зр. 2 кр. Разом від 1 січня до кінця липня видано 37.662 важних поліс на суму 20,649.677 зр. з премією 175.926 зр. 6 кр.; попередного року за той сам час було 30.104 важних поліс на 16,906.326 зр. обезпеченої вартости з премією 144.435 зр. 67 кр.

Шкід в липни с. р. було 72 случаїв, разом всіх шкід початку року до кінця липня було 345 шкід, з котрих 331 вже виплачено, 1 шкода находить ся в ліквідациї а виплату 13 відшкодовань в сумі загальній 1521 зр. 63 кр. на разі з причин правних здержано.

Сума всіх шкід тих разом з коштами ліквідациї виносить brutto 92.357 зр. 93 кр. а по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 46.961 зр. 10 кр.

Фонд резервовий з кінцем липня с. р. виносить 110.524 зр. 56 кр. На житє обезпечило ся в Товаристві краківскім через „Дністер“ с. р. до кінця липня 62 осіб на суму 88.100 зр. обезпеченого капіталу, — лучає ся однак ще часто, що члени нашого товариства подають своє обезпечене житєве до Товариства краківского через инших посередників з поминенєм „Дністра“ і наших аґентів а тілько кажуть поліси свої присилати до „Дністра“ для заплати через „Дністер“. Звертаємо проте увагу всіх бажаючих заключити обезпечене житєве в Товаристві краківскім, щоби звертали ся до „Дністра“ або аґентів „Дністрових“ і посередством „Дністра“ обезпечали своє житє.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові,** стовариршеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць липень 1899.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		64.301·65
2. Фонд резервовий		5.003·04
3. Специяльна резерва		446·25
4. Вкладки:		
а) Стан на поч. місяця	630,513·92	
б) вложено в липни	30.709·59	
разом	661.223·51	
в) винято в липни	35.394·60	
позістає з кінцем		625.828 91
5. Сальдо прц. (побраних)		18.287 54
6. Кредит банковий		4.000 00
7. Непіднята дивіденда за р. 1897		493 16
8. „ „ „ 1898		1.412 29
9. Кошти спору		91 64
10. Льокациї сторін		875 50
11. В щадниці почтовій		91 93
Сума		720.831 91

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на поч. місяця	600,030·79	
б) уділено в липни	30.990·—	
разом	631.020·79	
в) сплачено в липн.	5.615·35	
Стан з кінцем липня		625.405 44
2. Готівка в касі з д. 30/7 1899		1618 81
3. Цінні папери фонду резервов.		4.379 68
4. Цінні папери инші		70.602 50
5. В товарист. і банках		12.995 54
6. Тов. взаїмн. обезп. „Дністер“		2.804 —
7. Сальдо коштів адміністрациї		3.025 94
Сума		720.831 91

Членів прибуло 48, убуло 2, оставало з кінцем лип. 1899 1.671 членів з 1.713 декля рованими уділами в сумі 85.650 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6^{1}/_{2}$ проц.

Курс львівский.

Дня 9-го серпня 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	376·—	383·—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—·—	—·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	283·—	287·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	200·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	254·—	259·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	100·00	100·70
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	100·50	101·20
4% листи застав. Банку краєв.	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	97·30	98·—
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·30	98.—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·30	96·—
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·30
Обліґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	100·50	101·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·70	97·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·—	94·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·75	28·—
Міста Станиславова	55·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·80	21·40
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·70	11·20
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	—·—
Базиліка (Курс віденьский)	7·30	7·90
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цісарский	5·62	5·72
Рубель паперовий	1·26	1·27
100 марок німецких	58·60	59·10
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 серпня. Приїхав тут звістний метеорольоґ Рудольф Фальб з родиною.

Берлин 10 серпня. Kreuz Ztg. доносить, що в найблизшім часі з'їдуть ся німецкий канцлер і австрийский міністер заграничних справ ґр. Голуховский.

Рим 10 серпня. Розійшла ся поголоска, що внаслідок великої спеки Папа занедужав.

Надіслане.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посідає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тіста, ціви для ткачів, решета, роґіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дітий і т. п. по дуже низьких цінах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

безустанний надзір. Я хочу знати о кождім їх кроці, який зроблять, кожде слово, яке скажуть; хочу знати кожду їх тайну, хочу бути невидимим сьвідком їх самотних хвиль, невидимим гостем в кождім домі, до котрого они зайдуть. Хочу ходити слід в слід за ними, хоч би й як темні та круті були їх дороги. То ціль мого житя; лиш я женщина — отже не в силі поступати зовсім свобідно — мушу отже хоч звязана і спутана поступати так, як то лиш женщини можуть. Розумієте тепер, чого від вас жадаю?

— Мені здає ся, що розумію.

— Пане Лерксиур — говорила Гонория енерґічно дальше. — Хочу, щоби Ви були моїм другим Я. Хочу, щоби Ви стали ся тінию тих двох людий. Куди би они й не повернули ся, Ви мусите ходити за ними — в сякім або такім виді мусите день і ніч ходити за ними. То, що правда, трудна задача, яку Вам ставлю. Ви тепер маєте рішити, чи то неможливо.

— Неможливо, моя пані — ані сліду! Нема нічо неможливого для чоловіка, котрий через двайцять літ належав так сказати би яко надзвичайний член до інститута нашої тайної поліциї. Ви не знаєте, що ми можемо зробити, скоро нам хтось добре заплатить. Я чув богато, що розповідають про Фуше [1]), котрий був начальником поліциї Бонапартого — але вірте мені пані, що і сам Фуше був нічим супротив нас. Я робив вже то, о чім Ви говорите, ба навіть ще більше. Ви не потребуєте нічо більше зробити, лиш сказати імена і подати опис особи тих двох людий, котрих я маю слідити; все проче лишіть вже мені.

— Одним з тих двох панів єсть ґраф Реджінальд Еверстронґ, чоловік, що має маленький маєточок — неженатий, мешкає при Вілієр-Стріт. Маю причину припускати, що то чоловік розпустний, грач і падлюка.

— Добре — сказав пан Лерксиур і при сій нагоді записав собі щось до свого маленького, замащеного записника.

Другою особою єсть лікар іменем Віктор Керрінґтон, — Француз, але котрий уміє зовсім добре по англійски; чоловік, що весь свій молодий вік перебував в Анґлії. Они оба суть щирими приятелями і зносять ся заєдно з собою. Коли будете за одним слідити, то будете мусїли і другого часто видіти.

— Дуже добре, пані! Можете бути спокійні — відповів детектив так рівнодушно, як би ему хтось дав найзвичайнійший приказ.

Він відвів Гонорию аж до дверий свого помешканя і пустив єї саму на темні сходи.

(Дальше буде).

[1]) Фуше (Fouché), іменований цісарем Наполеоном І. в 1806 р. ґрафом а пізнійше князем Отранто грав велику ролю підчас великої француской революциї, а ставувши опісля по стороні Наполеона Бонапартого, завів був в інтересі Наполеона поліцийне пановане зорґанізувавши знамениту поліцию. Найбільшу вагу клав він на тайну полицию, котра мала слїдити за ворогами Наполеона. Фуше старав ся більше не допускати до якогось замаху, як опісля за то карати. Тим стягнув на себе підозріне Наполеона, котрий в 1802 р. скинув его з уряду і скасував міністерство поліциї. Але вже в 1804 р. ставув Фуше знову на чолі поліциї і прийшов до великої власти. В 1810 р. мусів Фуше знову уступити, бо завів був з Анґлією тайні переговори на власну руку. Фуше став був опісля рішучим ворогом Наполеона і стремів до того, щоби его скинути з престола. Він подавав навіть потайком австрийскому правительству тайні вісти о тім, що діє ся в Парижи. Фуше був і за Людвика XVIII. шефом міністерства поліциї, аж остаточно в 1816 р. мусів виїхати за границю і помер в Триєсті в 1820 р.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).